

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Věry Horčicové v právní věci žalobce: **T. H. T.**, právně zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem AK Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2010, CPR-15591-1/ČJ-2009-9CPR-C213,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 16.4.2010, žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3. 2010, CPR-15591-1/ČJ-2009-9CPR-C213, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Hradec Králové, Inspektorátu cizinecké policie Pardubice (dále jen „Inspektorát“), ze dne 21.8.2009, čj. CPHK-01434-21/CI-2009-054063, kterým bylo žalobci zrušeno dle ust. § 46 odst.1 a 37 odst. 1 písm.a) zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) povolení k dlouhodobému pobytu, udělené Inspektorátem cizinecké policie Pardubice za účelem podnikání s platností do 31.7.2011, pod čj. CPHK-00816/CI-2009-05063.

Žalobce uplatnil v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

Přestože to zákon o pobytu cizinců v ust. § 37 odst.1 správnímu orgánu přímo neukládá, žalobce má za to, že na základě principů veřejné správy je správní orgán povinen zvažovat přiměřenost důvodů rozhodnutí k jeho výsledkům. V dalších ustanoveních zákona o pobytu cizinců je povinnost správního orgánu zkoumat dopad do rodinného a soukromého života vysloveně stanovena. Žalobce žije v ČR šest let, žije s manželkou, která má zde trvalý pobyt, byl sice pravomocně odsouzen, ale jedná se o trestný čin nízké společenské nebezpečnosti, za této situace je napadené rozhodnutí formalistické. Žalobce má na území ČR vybudovány silné soukromé a pracovní vazby.

Žalovaný se v rámci svého písemného vyjádření k žalobě vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání a k námitce žalobce zpochybňující skutečnost, že správní orgán dostatečně neposuzoval přiměřenost důvodů zrušení pobytu žalobce k jeho důsledkům s ohledem na minimální společenskou nebezpečnost spáchaného trestného činu, žalovaný uvedl, že při svém rozhodování vycházel z pravomocného rozsudku, v kterém je trestný čin, kterého se žalobce dopustil kvalifikován jako trestný čin úmyslný a z této skutečnosti žalovaný vycházel. Nelze zpochybňovat pravomocné soudní rozhodnutí. Ustanovením § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je stanovena povinnost tímto způsobem rozhodnout, není připuštěno uplatnění diskrečního oprávnění. Pokud správní orgán rozhoduje podle tohoto ustanovení není povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Současně žalovaný uvedl, že žalobce do doby vyhotovení písemného vyjádření k žalobě nenahlásil správnímu orgánu změnu rodinného stavu, jestliže tvrdí, že v České republice žije 6 let se svojí manželkou, která má zde trvalý pobyt. Pokud uzavřel sňatek jeho povinnosti podle ustanovení § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců hlásit změnu osobního stavu do tří pracovních dnů ode dne kdy nastala změna, v databázi cizinecké policie je stále uveden rodinný stav svobodný. V závěru svého rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že neshledal důvody pro změnu původního rozhodnutí a proto bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť s tímto postupem obě strany sporu vyslovily souhlas.

Podstatou sporu je tvrzení žalobce, že na základě principů veřejné správy je správní orgán povinen zvažovat přiměřenost důvodů rozhodnutí k jeho výsledkům, a to i když tato povinnost není v ust. § 37 odst.1 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu přímo uložena, povinnost zkoumat dopad do rodinného a soukromého života vyplývá z dalších ustanoveních zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že žije v ČR šest let, má na území ČR vybudovány silné soukromé a pracovní vazby a žije s manželkou, která má zde trvalý pobyt, je napadené rozhodnutí formalistické.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení dlouhodobého pobytu mimo jiné ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zruší policie platnost víza k pobytu nad 90 dní na území České republiky, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, účinného v době vydání rozhodnutí žalovaného: „Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu,“.

Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Z rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 21. května 2009, Č.j. 2T 64/2009-29, vyplývá, že žalobce byl uznán vinným pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 odst. 1 trestního zákona spáchaný úmyslnou formou zavinění. Dne 8.6. 2009 obdržel Inspektorát od Okresního soudu v Chrudimi výše uvedený rozsudek (trestní příkaz) Z žádosti o výpis z Rejstříku trestů ze dne 1.6. 2009 a z výše uvedeného trestního příkazu, který nabyl právní moci dne 21.5. 2009, Inspektorát zjistil, že se žalobce dopustil spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, spáchaný úmyslnou formou zavinění, za což byl žalobce odsouzen podle ustanovení § 202 odst. 1 trestního zákona za použití § 53 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona k peněžitému trestu ve výměře 18.000,- Kč; dle § 54 odst. 3 trestního zákona soud žalobci uložil náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán. Dále byl žalobci podle ustanovení § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 trestního zákona uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu patnácti měsíců. Z těchto důvodů bylo v daném případě dne 26.6. 2009 zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu.

Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci zasláno poštovní přepravou, které dne 26.6. 2009 převzal. Dne 29.6. 2009 obdržel Inspektorát vyjádření o chování žalobce v místě bydliště od Obecního úřadu Hrochův Týnec a vyjádření paní B.jednatelky firmy BURKON, Vlčí hora 985, Chrudim. Dne 30.6. 2009 bylo žalobci zasláno poštovní přepravou vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správního řádu“). Vyrozumění žalobce převzal 2.7.2009. Dne 26.7.2009 byl se zmocněným zástupcem žalobce sepsán protokol o seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Zmocněnec této lhůty využil a doplnil spis o prohlášení svědků, týkající se posuzování přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k zásahu do soukromého a rodinného života. Dne 30.7.2009 obdržel Inspektorát vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí zplnomocněného zástupce, v kterém se zabývá rodinnými poměry žalobce a vazbami na území České republiky. Současně ve vyjádření žalobce žádá o posuzování přiměřenosti a dopadu řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života.

V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvedl, že stav věci byl náležitě zjištěn a bylo rozhodnuto na základě ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že toto ustanovení správnímu orgánu nedovoluje posuzovat přiměřenost rozhodnutí vzhledem k dopadu do soukromého rodinného života, v opačném případě by postupoval v rozporu s platnými právními předpisy. Z těchto důvodů považuje správní orgán provedení navrhovaných důkazů za neúčelné, povinnost přihlížet k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života je zakotvena zákonem pouze v případě postupu dle ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, což ale není tento případ.

V odvolání žalobce uváděl, že považuje řízení za nezákonné, neboť nebyli vyslechnuti jím navržený svědci s odůvodněním na údajnou nemožnost provedení těchto důkazů.

V rozhodnutí se žalovaný vypořádal s uvedenou odvolací námitkou, tak že je nutno vycházet ze znění ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a pokud určitá osoba byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin, správní orgán z tohoto rozsudku vychází a je ním vázán. Žalobce má záznam v Rejstříku trestů a z této skutečnosti musí správní orgán vycházet. Zahlazení odsouzení nebylo do doby rozhodování žalovaného předloženo, proto žalovaný konstatoval, že žalobce v době jeho rozhodování není trestně bezúhonný.

Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že spisovým materiálem bylo doloženo, že cizinec porušil právní normy tohoto státu. Znění ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nedává možnost policii posuzovat jiné okolnosti, jakými jsou např. žalobcem tvrzená povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vzhledem k dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Jestliže takovou povinnost policie nemá, nemůže nad rámec daný zákonem přiměřenost dopadů zjišťovat a proto ani nebylo k této otázce nutno vést dokazování. S požadavkem žalobce posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, vzneseným v průběhu prvostupňového řízení se vypořádal jak Inspektorát ve svém rozhodnutí tak žalovaný. Povinnosti správního orgánu v řízení nelze vyvozovat na základě analogie. Již zákon v ustanovení § 37 řeší povinnost správního zjišťovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života rozdílně v odstavcích § 37, a to podle závažnosti nezákonného jednání cizince. Zákonodárce v prvním odstavci soustředil závažná provinění proti právnímu řádu ČR a v důsledku toho povinnost správního přihlížet k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života, na rozdíl od odstavce druhého (v němž jsou vyjmenovány méně závažná porušení právního řádu), zakotvena není. Diskreční oprávnění správního orgánu přihlížet k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života je upraveno pouze u jednání vyjmenovaných v odstavci druhém § 37, právě z toho důvodu, že se jedná o porušení zákonných ustanovení méně závažná. Přiměřenost postupu správního orgánu ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání cizince tak vyplývá, přímo z členění §37. Výkonnou moc mohou správní orgány uplatňovat dle čl. 2 odst.2 Listiny základních práv a svobod uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

V tomto ohledu je správná argumentace žalovaného, uvedená v žalobou napadeném rozhodnutí, že dle ustanovení § 52 správního řádu není správní orgán vázán návrhy účastníků. Vždy je povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Posuzovat přiměřenost rozhodnutí vzhledem k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života správní orgán není v případě aplikace ust. § 37 odst.1 písm. a) zákona o pobytu cizinců oprávněn, a proto ani nemohl skutečnosti týkající se přiměřenosti zjišťovat.

Podstatnou pro posouzení věci je skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu a měl v době rozhodování žalovaného o této skutečnosti záznam v evidenci Rejstříku trestů České republiky.

Další žalobní námitkou žalobce vytýkal nelogičnost postupu správního orgánu, když neposuzuje přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince v tomto řízení, ale v případě, že cizinec požádá o udělení víza dle ust. § 56 odst.2 zákona o pobytu cizinců, byť

nebude splňovat podmínku trestní zachovalosti podle ustanovení, tj. § 56 odst.2 písm.a) zákona o pobytu cizinců, správní orgán již bude mít povinnost posuzovat přiměřenost dopadů neudělení víza do soukromého a rodinného života. Soudu nepřísluší hodnotit, postup správních orgánů v situaci, která ještě nenastala, a v řízení, které ještě není vedeno. Přezkumná činnost soudu je vymezena soudním řádem správním (§ 75 odst.1 s.ř.s.) pouze na žalobou napadené rozhodnutí, kdy jeho zákonnost soud posuzuje podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání rozhodnutí žalovaného.

Judikatura, na kterou odkazuje žalobce na projednávanou věc nedopadá. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se vztahují k udělování občanství, kde je zákonná úprava odlišná. V rozhodnutí Ústavního soudu byla řešena otázka ústavnosti ustanovení § 14 odst.4 zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské federativní republiky, které připouštělo rozhodnutí o zákazu pobytu při každém porušení povinnosti a skutečně závažná porušení právního řádu ČR od porušení ostatních, které lze označit za méně společensky nebezpečná nerozlišovalo. O takovou situaci se v projednávaném případě rovněž nejedná, neboť znění ust. § 37, účinné v době pro rozhodování žalovaného, již respektuje princip přiměřenosti rozlišením závažných porušení právního řádu ČR v odstavci 1 a méně závažných porušení v odstavci druhém a pouze u těchto jednáních méně společensky závažných je oprávněn správní orgán přihlížet k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Na základě uvedené právní úpravy a skutkových zjištění k datu vydání rozhodnutí žalovaného soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s uvedenou právní úpravou, jestliže na základě zjištění, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, zrušili jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 28.2.2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu